

La cantilena de sempre. Després de la **humiliació**, encara n'hi ha d'ell que va per ahí reclamant que ens autocensurem, que ens reprimim tots solets, sense l'ajuda de ningú. Que, damunt, els fem nosaltres aquesta faena. Res de nou, en realitat. No n'aprenem. Hi ha **veus** que ens demanen que, una altra volta, ens mosseguem la llengua i el cor, que serrem les dents, que no cedim a les **provocacions**, no siga cosa, ai!, que entrem en el joc brut dels insults i les baixeses dels infames, i menys ara, expliquen, ara que tenen un parell de **descosits** i són —això creuen alguns reprimits!— signes de debilitat. Efectivament, una debilitat de ferro com aquella d'ETA, hi afegiria, que, quan menys t'ho esperes, ja t'ha fotut. Prou tenen amb disparar una miqueta. Fins i tot s'ha arribat qüestionar —no m'ho podia creure— la conveniència de presentar una més que justificada **demanda** contra Rus per part de l'STEPV, sindicat representant dels professors. Però en quin país viuen aquests valencians que s'autocensuren, que sempre clamen ai, ai ai! La idea d'alguns continua sent, doncs, el *deixeu-los fer per què, si no, encara serà pitjor*. I, siguem realistes, mireu les nostres escoles, mireu el nostres paisatges, mireu el nostre sector productiu: entre el *deixeu-los fer* i el tradicional *meninfotisme*, que són les dues principals no-accions polítiques al País Valencià, estem com estem. Així arribem, per tant, al veritable debat, el veritable joc que interessa als infames, ço és, que acabem, com sempre, discutim entre nosaltres si hem de constestar o no constestar, si toca o no toca, si cal o no cal, si som o no som, ai! ai! ai!, mentre ells continuen tallant-se l'abadejo. Cal distingir. Una cosa és que partits, sindicats, etc, no entren en aquest joc brut, que siguen políticament correctes, i una altra ben diferent és que el poble valencià, fart per tanta desvergonya, haja de mossegar-se la llengua, que no puga dir-los, amb insults si cal, **com són de miserables** i, si s'escau, fills de puta. No caldria abusar-ne, però quan perd la seues connotacions d'indecorós per gratuït, l'insult no és més que un adjectiu immillorable, perquè qualifica de ple. Ara, si he de triar forma de protesta, em quede amb l'humor, la sàtira, segurament la ferramenta més higiènica. A l'espera de nous monòlegs sobre Fabra o Rus, us deixe amb aquest espectacle de **Xavi Castillo**...